

РЕШЕНИЕ

№ 265

гр. **, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – **, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Н.Н.Т.З.

при участието на секретаря КР.А.ИВ.
като разгледа докладваното от Н.Н.Т.З. Гражданско дело № 20231720103852 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба с вх.№ 16979/14.08.2023г. предявена от „Топлофикация **“ АД с ЕИК 113012360, срещу А. Д. Й., по обективно, кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.79 ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД за установяване съществуването на парични вземания по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена по ч.гр.д. № 1081/2023 г. по описа на ПРС за сумата от общо 428,23 лева, представляваща 1/6 от общият дълг за процесния период, в размер на 2569,37 лв. - незаплатена топлинна енергия за апартамент, находящ се в град **, ул.”****”, от които главница в размер на 371 ,24 лева, представляваща 1/6 от главницата в размер на 2227,46 лева за периода от г. до 30.04.2022 г., включително, както и законна лихва за забава на месечните плащания в размер на 56,99 лв. представляваща 1/6 от законната лихва в размер на 341,91 лв. за периода от 09.07.2020 г. до 15.02.2023 г., ведно със и законната лихва върху главницата от 371 ,24 лева, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на ЗИПЗ в съда до окончателното изплащане на сумата. В исковата молба се твърди, че между топлофикационното дружество и титулярът на партидата съществува валидно облигационно отношение, възникнало по силата на приети от държавен орган (КЕВР) общи условия, които са публикувани по установения ред и по отношение, на които ответникът не е изразил несъгласие. Уточнява се, че в тази връзка не е необходимо сключването на индивидуален договор с потребителя. Твърди се, че имотът, за който е доставяна топлинната енергия, се намира в топлоснабдена сграда – етажна собственост (СЕС), като ищецът е изпълнил задължението си и е доставял топлинна енергия за отопление и горещо водоснабдяване. Твърди, че ответникът не е изпълнил насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена на топлинната енергия за исковия период и на падежа – в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, нито към момента на депозиране на заявлението. Счита, че с изтичане на края на месеца, следващ този на доставката и поради неизпълнението си, съгласно

клаузата на чл. 41, ал. 1 от приложимите Общи условия ответникът, като потребител, дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва, възлизаща на търсената сума. С тези съображения се отправя искане за уважаване на предявените искиви претенции, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК от ответникът А. Д. Й., чрез адв. Е. С. – особен представител оспорва предявените искиве по основание и размер. Прави възражение за давност.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна следното:

От представения по делото договор за покупко - продажба на жилище по реда на чл. 117 ЗТСУ (отм.) от 27.01.1977 г. се установява, че П.И.М., лично и като пълномощник на съпруга си – Д.К.М. са закупили Апартамент № 54, находящ се гр.**, ул. "****".

От представеното по делото удостоверение за наследници № 001459/15.11.2010 г. на Д.К.М., починал на 18.04.2008 г., е видно, че негови наследници по закон са П.И.М., К.Д.К. и ответника – А. Д. К..

От заключението на изслушаната съдебно-техническата експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено се установява, че количеството на топлинната енергия за СЕС е определено правилно, съгласно методиката. Изпълнено е изискването на наредбата за разпределение на нетното количество потребена топлинна енергия между собствениците на имоти в СЕС. От направената проверка, не е констатирана разлика между нетната енергия и енергията за разпределение по имоти в сградата етажна собственост. Начислените суми са коректни и пресметнати съгласно методологията, утвърдена от действащата нормативна уредба през процесния период. Сумите за топлинна енергия, начислени на ответника за процесния период с вкл. ДДС са сумите, начислени от „Топлофикация ***“ АД, коригирани с тези, изчислени при дяловото разпределение на ТЕ, които възлизат в размер на **2 227,46 лева**.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза, се установява, че за периода 01.05.2020 г до 30.04.2022 г за абонат на адрес гр. ** ул. „****“ с абонатен № 0150070054 стойността на доставената и ползвана топлинна енергия е в размер на 2227.46 лева и лихва за забава за периода от 09.07.2020г. до 15.02.2023г. в размер на 338.21 лева или общо 2565.67 лева. За периода от 01.05.2021 г. до 30.04.2022 г. за абонат на адрес гр. ** ул. „****“ с абонатен № 0150070054 стойността на 1/6 ид.ч. от доставената и ползвана топлинна енергия е в размер на **371,24 лева** и лихва за забава за периода от 09.07.2020г. до 15.02.2023г. в размер на **56,37 лева** или общо **427,51 лева**. Размера на законната лихва за забава на месечните плащания начислена върху главница **2227,46 лева** за периода от 09.07.2020г. до 15.02.2023г. е в размер на **338,21 лева**. Обезщетението за забава за периода от 09.07.2020г. до 15.02.2023г., начислено върху главницата в размер на 2227,46 лева за посочения период е в размер на 338,21 лева, съобразено с клаузите на общите условия на дружеството ищец в частта регламентираща падежа на всяко едно от периодичните плащания. Ответникът не е извършил плащания за топлинна енергия касаещи процесния период. В информационната система на Топлофикация-** АД са отразени изравнителни сметки с отрицателен знак в размер на 179,19 лева.

Предявени са положителни установителни искиве с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150, ал.1 ЗЕ и чл.86, ал.1 ЗЗД в производството, по които ищецът цели да установи, че ответникът в качеството му на потребител му дължи парични суми за доставена топлинна енергия по издадени

фактури, въз основа на издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК. Предявените искове са процесуално допустими, тъй като е издадена заповед за изпълнение, връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 ГПК, съответно предявен установителен иск в срока по чл.415 ГПК.

При разглеждане на такива искове, в тежест на ищеца е да докаже, че спорното право е възникнало, а ответникът следва да доказва фактите, които го правопогасяват, правоизключват или унищожават.

Ищецът твърди, че ответникът е клиент на ТЕ, в качеството му на собственик на 1/6 ид.част през процесния период на топлоснабден имот, представляващ **Апартамент № 54, находящ се в град **, ул.”*******, и като такъв е ползвател-купувач по договора за продажба на топлинна енергия, сключен помежду им при общи условия.

Според задължителните разяснения, дадени с ТР № 2/17.05.2018 г. по т. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ) като договорно правоотношение, произтичащо от договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Преценката относно наличието на качеството потребител/клиент на топлинна енергия за битови нужди по отношение на ответника следва да се прави съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката и Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация – ****“ ЕАД. Последните имат обвързваща сила за страните по взаимоотношенията, възникнали във връзка с производство и доставка на топлинна енергия при спазване разпоредбата на чл. 150 от ЗЕ.

Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ, страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът/потребителят на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ (ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г.), е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. § 190 от ДР на ЗЕ „клиенти/потребители на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение.

В този смисъл е и клаузата на чл. 3, ал. 1 от процесните Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, на потребителите в гр. **, приложими от ищеца и одобрени с Решение № ОУ-011/14.04.2008 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник Съ** – бр. 82/3959/29.04.2008 г., а с това и влезли в сила, съгласно която купувач на топлинна енергия е всяко физическо лице – потребител за битови нужди, което е собственик или титуляр на вещно право на ползване на имот в топлоснабдена сграда. В тази връзка следва да се отбележи, че включването на клаузите на процесните ОУ като източник на права и задължения между страните съгласно чл. 150, ал. 2 от Закона за енергетиката (ЗЕ) е обусловено от оповестяването им и изтичане на 30 дни след първото им публикуване. В случая се установи, че последните са оповестени в един местен ежедневник, поради което и с оглед липсата на твърдения от ответника за възражения срещу тях, съдът счита, че са влезли в сила. Отношенията то така действащите общи условия се уреждат от специален закон – ЗЕ, поради което редът в ТЗ и ЗЗД, където се изисква писмено приемане на общите условия е неприложим. Поради това договорът се счита сключен при определените от дружеството общи условия от момента, в който потребителят бъде присъединен към топлопреносната мрежа и започне да консумира топлинна енергия от същата.

Съгласно чл. 34 ал. 1 от Общите условия, купувачът е длъжен да заплаща дължимите се суми на доставената топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. При неплащане в този срок и на основание чл. 86, вр.

чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД длъжникът, в качеството си на потребител, изпада в забава и дължи заплащането на обезщетение в размер на законната лихва, без да е необходимо изрично волеизявление на ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл.153, ал.1 ЗЕ „потребители на топлинна енергия” са всички собственици и **титуляри на вещно право на ползване** в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, а съгласно дефинитивната разпоредба на § 1, т.42 (ред., преди ДВ, бр.54/2012 г., действала през релевантния период) от ЗЕ „потребител на енергия или природен газ за битови нужди” е физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. В съответствие с тези разпоредби са съставени и одобрени от КЕВР /ДКЕВР/ действащи през процесния период и представени по делото от ищеца общи условия – чл.3, ал.1 от общите условия от 2002 г., 2005 г. и 2008 г., определящи клиентите на топлинна енергия за битови нужди като физическо лице, което е собственик или титуляр на вещно право на ползване.

Следователно купувач по договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот – потребител на топлинна енергия, е неговият собственик или физическото лице, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Това е именно лицето, което е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия. В случая от представените по делото доказателства се установява, че Д.К.М. е починал на 18.04.2008 г., като негови наследници по закон са П.И.М., К.Д.К. и ответника – А. Д. К., поради което и ответникът е пасивно материално легитимирани **по отношение на 1/6 ид.част** от цялото вземане за доставка на топлинна енергия – арг. чл. 13, ал. 1, СК 1968 (отм.) чл. 26, ал. 1 и чл. 27 СК 1985 (отм.) и чл. 9, ал. 1 ЗН, съгласно които разпоредби имотът е придобит в СИО от посочените лица, като след смъртта на Д.К.М., П.И.М.. се легитимира като собственик на 4/6 ид.части от имота, а децата им, вкл. ответника - на по 1/6 ид.част от собствеността, поради което по смисъла на чл.153 ал.1 от ЗЕ и задължителната съдебна практика */напр. решение № 35/ 21.02.2014г. по гр.д. № 3184/ 2013г., III г.о. на ВКС/* има качеството клиент на ТЕ. С оглед изложеното така предявените искиви претенции се явяват основателни и доказани до размера на сумата от **371,24 лева– главница доставена, но незаплатена ТЕ за периода от 01.05.2021 г. до 30.04.2022 г.** за абонат на адрес гр. ** ул. „****” с абонатен № 0150070054, представляваща стойността на 1/6 ид.ч. от доставената и ползвана топлинна енергия, ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението в съда до окончателното изплащане на вземането.

При основателност на главния иск, основателен е и акцесорният за присъждане на обезщетение за забава в размер на **56,37 лева** - лихва за забава за периода от 09.07.2020г. до 15.02.2023г., съобразно притежаваните от ответника идеални части от имота, като иска за обезщетение за забава за разликата до пълния предявен размер от 56,99 лева, като неоснователен и недоказан следва да бъде отхвърлен.

С оглед основателността на предявените установителни искиве, съдът следва да разгледа направеното възражение за давност.

Приложима е на основание чл. 111 от ЗЗД и Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 по т. д 3/2011г., ОСГТК, ВКС, кратката погасителна давност, тъй като задълженията за заплащане на доставена топлоенергия са „повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви”. Заявлението е депозирано в съда

на 14.03.2023г., следователно погасени са по давност всички ликвидни и изискуеми вземания преди м.02.2020г. такива, за които срокът за заплащане на фактурите съгласно Общите условия е изтекъл преди тази дата, каквито вземания в настоящето производство не се претендират, тъй като исковия период в настоящето производство не обхваща вземания преди 01.05.2020г., поради което и не са налице вземания погасени по давност.

Липсват твърдения и доказателства за пълно или частично погасяване на задължението, поради което главният и акцесорният иск следва да бъдат уважени в посочения размер.

По разноските:

При този изход на спора на осн.чл.78, ал.1 ГПК и съобразно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС на ищеца се следват сторените по делото съдебно - деловодни разноски в исковото и заповедното, съобразно уважената част от исковите претенции. Ищецът е реализирал разноски в размер на 1 120,00 лева, от която сума следва да му бъде присъдена сумата от 1 118,38 лева, съобразно уважената част от исковите претенции.

На осн.чл.78, ал.3 ГПК на ответника се следват разноски съобразно отхвърлената част от исковите претенции, но тъй като такива не са реализирани, то съдът не присъжда.

Водим от горното, СЪДЪТ,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на осн.чл.422 ГПК, че А. Д. Й., с ЕГН ***, с адрес: гр. **, ул. „****, дължи на „Топлофикация-***“ АД с ЕИК 113012360, със седалище и адрес на управление: гр. **, жк.„Мошино“, ТЕЦ “Република”, представляван от Чавдар Кирилов Стойнев – Изпълнителен директор, по обективно, кумулативно съединени установителни искове, с правна квалификация чл.422 ГПК вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150, ал.1 ЗЕ и чл. 86, ал.1 ЗЗД сумата от 371,24 лева– главница доставена, но незаплатена ТЕ за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. за абонат на адрес гр. ** ул. „**** с абонатен № 0150070054, представляваща стойността на 1/6 ид.ч. от главницата в размер на 2227,46 лева, ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението в съда /14.03.2023г./ до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 56,37 лева - лихва за забава за периода от 09.07.2020г. до 15.02.2023г. представляваща 1/6 от законната лихва, съобразно притежаваните от ответника идеални части от имота, за които суми в производството по ч.гр.д. № 1081/2023г. по описа на ПРС, е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно осн. чл.422 ГПК вр.чл. 86 ЗЗД за разликата до пълния предявен размер от 56,99 лева, като неоснователни и недоказани.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 ГПК А. Д. Й., с ЕГН ***, да заплати на „Топлофикация-***“ АД с ЕИК 113012360, сумата от 1 118,38 лева, представляваща сторени по делото разноски в исковото и заповедното производство, съобразно уважената част от исковите претенции.**

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд **.

Съдия при Районен съд – **: _____

